

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Dia del Seminari

Avui celebrem el Dia del Seminari, vinculat a la festivitat de Sant Josep, per prendre consciència de la importància del sacerdoci en la vida de l'Església i per pregar per les vocacions, com podem fer amb aquesta oració:

«Pare, feu que sorgeixin entre els cristians nombroses i santes vocacions al sacerdoci, que mantinguin viva la fe i conservin l'estimada memòria del vostre Fill Jesús a través de la predicació de la seva Paraula i l'administració dels sacraments, amb els quals renoveu contínuament els vostres fidels.

Doneu-nos sants ministres de l'altar, que siguin sol·lícits i fervorosos custodis de l'Eucaristia, sagra-

ment del do suprem de Crist per a la redempció del món. Crideu ministres de la vostra misericòrdia que, a través del sagrament de la Reconciliació, vessin el goig del vostre perdó.

Pare, feu que l'Església aculli amb alegria les nombroses inspiracions de l'Esperit del vostre Fill i, dòcil als seus ensenyaments, fomenti vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida consagrada. Enfortiu els bisbes, preveres, diaques, els consagrats i tots els batejats en Crist per tal que duguin a terme fidelment la seva missió al servei de l'Evangeli. Us ho demanem per Crist, Senyor nostre. Amén. Maria, Reina dels Apòstols, pregueu per nosaltres.»

Diumenge V de Quaresma | Cicle C

Lectura del llibre del profeta Isaïes (43,16-21)

[...] «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud, perquè begui el meu poble que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

Salm responsorial (Salm 125)

És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (3,8-14)

Germanys, tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he avingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com a escòries a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meva guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que prové d'haver cregut en Crist, vull dir aquella

justícia que Déu dóna als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts [...].

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (8,1-11)

[...] Els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

2

full

Conèixer Jesucrist | Mn. Marc Majà i Guiu

Conèixer una persona pot fer-se a nivells molt diferents. No és el mateix conèixer un personatge històric memoritzant les seves principals gestes que conèixer algú compartint directament amb ell experiències diverses. Sant Pau ens parla avui del «valor que té poder conèixer Jesucrist», en el sentit més profund. També la dona adúltera de l'Evangeli va experimentar la grandesa de conèixer Jesucrist. Fixem-nos només en un detall de l'escena: la «posició física» de cadascun dels personatges que hi intervenen. Un grup de mestres de la Llei i fariseus encercla arrogantment una dona adúltera mentre que Jesús, a qui es demana un veredict, s'ajup. Tenim, doncs, tres postures: el cercle dels acusadors dempeus, el centre amb l'acusada posada en evidència i, finalment, Jesús ajupit. Amb la resposta des-

concertant de Jesús, les posicions inicials es capgiren: el cercle acusador es desintegra, l'acusada queda sola, dignament dempeus, i Jesús roman ajupit al seu costat. Aleshores s'esdevé el moment del «coneixement de Jesucrist» per part d'aquella dona. Ell, amb ànim misericordiós i de bon mestre, li revela el veredict: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

I és que quan la criatura humana obre el cor a Jesucrist experimenta una transformació inaudita. És el que anuncia el profeta Isaïes: «estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu?». Aquesta «cosa nova» és el naixement d'un cor net, que segueix camins rectes i que se sadolla en rius de vida. Tractem, doncs, més i més el Senyor, a fi de conèixer-lo profundament.

Vocacions sacerdotals per a la nova evangelització |

Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Arreu de la nostra diòcesi en la visita pastoral, en els moments d'adoració eucarística que perllongen la celebració de la missa estacional, fem present aquesta pregària: «Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots.» I l'encàrrec que deixo a les comunitats és que tinguin present, en la seva pregària personal, familiar i comunitària, aquesta intenció: demanar al Senyor el do de les vocacions sacerdotals per a poder servir millor les parròquies i comunitats d'arreu de la diòcesi. A més, en el marc de la mateixa visita pastoral, tot oferint uns rosaris als malalts i ancians, els encomano que demanin al Senyor molts i sants sacerdots.

Tot això ho faig perquè estic convençut que les vocacions sacerdotals són un do del Senyor, que s'ha d'aconseguir fonamentalment per la pregària. El manament del Senyor és clar: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors» (Lc 10,2). I és que les vocacions són únicament qüestió de fe. És la pregària, filla de la fe, la que pot aconseguir de Déu el do de les vocacions sacerdotals tan necessàries en aquest moment. I és la fe, en el cor del jove, la que fa possible que ell pugui escoltar Déu i pugui donar la resposta generosa a favor de l'Església i de la humanitat.

Estem immersos en l'Any de la Fe; un any en què Benet XVI ens convida a renovar la fe en els nostres cors i en les nostres vides; un any per a aprofundir

en la riquesa de la nostra fe i en les conseqüències que aquesta aporta a la nostra vida. Una conseqüència important i essencial és la d'intensificar el testimoniatge de la caritat (cf. *Porta fidei*, 14). El mateix Benet XVI, en el missatge per a la Quaresma d'aquest any ens diu: «La major obra de caritat és precisament l'evangelització, és a dir, el "servei de la Paraula". Cap acció no fa tant de bé i, per tant, és caritat envers el proïsme, com llescar el pa de la Paraula de Déu al germà, fer-lo partícip de la Bona Nova de l'Evangelí, introduir-lo en la relació amb Déu. L'evangelització és la promoció més alta i integral de la persona humana.»

Des d'aquesta perspectiva fonamental per a tot cristià s'entén la importància del ministeri sacerdotal, insubstituïble, en el que li és propi, dins la comunitat cristiana. El ministeri sacerdotal, el dels bisbes i els preveres, té la seva font en l'Eucaristia, que, en paraules del Concili Vaticà II, és font i cim de l'evangelització. Els sacerdots són imprescindibles per a trobar l'arrel de l'autèntica i única evangelització, la que brolla de l'Eucaristia; i són també imprescindibles perquè la meta de tota evangelització, la inserció en la comunitat cristiana, assoleixi la seva plenitud en la participació de la taula eucarística. Els reptes de la nova evangelització ens demanen les noves vocacions sacerdotals que sols des de la fe confiada en Déu podem rebre.

Agenda litúrgica de la setmana

17 ■ Diumenge V de Quaresma /

Cicle C. Sant Patrici bisbe (372-460).
Lectures: Isaïes 43,16-21 / Salm 125 / Filipencs 3,8-14 / Joan 8,1-11

Litúrgia de les hores: Setmana I

18 ■ Dilluns. Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església (315-386). Sant Salvador d'Horta, religiós (1520-1567).

Lectures: Daniel 13,1-9.15-17.19-30.33-62 / Salm 22 / Joan 8,12-20

19 □ Dimarts. Sant Josep, espòs de la Verge Maria.

Lectures: 2Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a

20 ■ Dimecres. Santa Teodòsia, màrtir (†307).

Lectures: Daniel 3,14-20.91-92.95 / Salm Daniel 3,52.53.54.55.56 / Joan 8,31-42

21 ■ Dijous. Sant Nicolau de Flue, monjo (1417-1487).

Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Hebreus 10,4-10 / Joan 8,51-59

22 ■ Divendres. Sant Deogràcies, bisbe (s. V). Santa Lea, religiosa

(†384).

Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42

23 ■ Dissabte. Sant Josep Oriol, prevere (1650-1702). Sant Victorià, màrtir (†484).

Lectures: Ezequiel 37,21-28 / Salm Jeremies 31,10.11-12ab.13. / Joan 11,45-56

24 ■ Diumenge de Rams / Cicle C. Sant Ròmul, màrtir (†302).

Lectures: *Abans de la processó:* Lluc 19,28-40. *Missa:* Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Lluc 22,14-23,56

Torras i Bages, apòstol de la devoció a sant Josep | Miquel Bordas Prószyński ...

El sacerdot i bisbe Torras i Bages no solament va ser un fidel devot de sant Josep, del qual havia rebut el nom a la pila baptismal, sinó també un gran propagador de la seva devoció entre el poble cristià. El seu *Mes en honor del patriarca sant Josep, patró de l'Església*, de 1894, és un dels devocionaris populars més coneguts i reeditats. Igualment, el clergue vilafranquí exaltà les virtuts de Josep de Natzaret en la predicació litúrgica. Josep Torras i Bages escriu el *Mes* pocs mesos després de la mort del seu propi pare, darrer familiar directe que li restava en vida i a qui havia estat molt unit, especialment en els seus últims anys de vida. La seva lectura ens ofereix un retrat molt reeixit de la santedat del pare adoptiu de Jesús.

El corrent espiritual josefí en el segle XIX

El magisteri josefí del Dr. Torras, com ha estudiat el professor Francesc Canals Vidal, s'emmarca en un corrent espiritual més ampli, suscitat per la Providència a fi de contrarestar el progressiu distanciament de la societat moderna de l'Església que pretenia el liberalisme anticlerical i secularitzant

del segle XIX. L'any 1870 el beat Pius IX havia proclamat l'Espòs de Maria com a Patró de l'Església Universal. Lleó XIII escrigué en 1889 l'encíclica *Quamquam pluries*, primer document pontifici dedicat específicament a sant Josep. En aquells anys nasqueren a casa nostra les congregacions de les Germanes Josefines de la Caritat o les Filles de Sant Josep. El fundador d'aquestes últimes, el jesuïta Francesc Xavier Butinyà, és autor també de *Las glorias de San José*, de 1893. La beata andalusa mare Petra de Sant Josep, a més de fundar una congregació religiosa femenina amb un carisma marcadament josefí, promogué a Barcelona el santuari de Sant Josep de la Muntanya. El pare Josep Maria Vilaseca, igualadí, fundà a Mèxic la Companyia dels Missioners de Sant Josep i les Germanes Josefines. Per altra banda, sant Josep Manyanet, fundador dels Fills i de les Missioneres Filles de la Sagrada Família, també propagà zelosament la devoció al sant de Natzaret. Al seu torn, sant Enric d'Ossó redactà un devocionari amb el títol *El devoto josefino*. I no podem oblidar que la iniciativa de la construcció del temple expiatori de la Sagrada Família sorgí d'un laic barceloní, Josep Maria Bocabella, fundador de l'Associació de Devots de Sant Josep i de la revista *El Propagador de la Devoción a San José*. Aquesta consciència del Poble de Déu sobre l'especial funció que exerceix el Custodi de Jesús en l'Església no ha minvat amb el pas del temps. Recordem, per exemple, que el beat Joan XXIII, un gran devot de sant Josep, li confià la protecció del Concili Vaticà II.

Tot seguint la glossa del Dr. Canals, cal remarcar que en l'ensenyament de Torras i Bages no hi trobarem un tractat teològic ordenat o exhaustiu sobre sant Josep, però sí un testimoni cabdal de l'espiritualitat josefina de l'Església del seu temps. Representa alhora un important avanç per als estudi teològics posteriors entorn de la figura del pare nutrici de Jesús. A això hi hem d'afegir la gran repercussió que el seu *Mes de sant Josep* ha exercit sobre successives generacions de fidels cristians, no solament a casa nostra. Amb Francesc Canals podem destacar particularment les següents línies mestres de la doctrina josefina de Torras i Bages.

Les línies mestres

Sant Josep, descendent de David, és, per designi diví, l'iniciador —patriarca— de la nova humanitat redimida per Crist. El seu matrimoni amb Maria es troba al principi de la nostra salvació i de l'Església mateixa. Per aquest matrimoni, Josep participa de la dignitat de Maria i de la seva tasca en l'economia de la salvació. Ell és servidor abnegat de Jesucrist i la seva Mare Inmaculada. En conseqüència, l'espòs de Maria gaudeix justament de la consideració de veritable «pare» de la Sagrada Família, en la qual, en la persona de Crist, habità plenament la divinitat. I com que la paternitat humana és certa participació en la paternitat divina, la paternitat humana de Josep envers Jesús, per bé que no d'origen biològic, cal reconèixer que és la que més s'acosta a la paternitat de Déu. D'aquí també se segueix el seu patrocini sobre l'Església i la seva paternitat espiritual sobre

tots els cristians. Per això la santedat de Josep, l'home just, tan quotidiana i senzilla, abandonada a la Providència, d'un heroisme excepcional —que tanmateix resta oculta als ulls del món—, és l'exemple més esperonador per a la vida diària i treballosa del poble cristià. Heus aquí el millor mestre d'infància espiritual. Hom comprova, per tant, que la devoció a sant Josep no és una devoció qualsevol i opcional, sinó que ha de ser professada per tots els fidels que vulguin progressar en la perfecció.

Fragments del Mes de sant Josep

«El nostre poble per força ha de ser devot de sant Josep: treballar i pregar fou la llei de la seva vida, i aquesta mateixa llei forma com la substància de la vida del virginal Espòs de Maria. Déu vulgui que a l'influx d'aquesta dolça devoció el nostre poble es retorni, expel·lint de si les mentides i vicis que li han alterat el caràcter cristià, que era la seva honra més excel·lent, i que porten tantes ànimes a la perdició eterna.»

«La glòria de Sant Josep, [...] Déu li fià el que més estima. [...] Quan Déu col·locà sota la protecció de sant Josep el seu Fill unigènit Jesucrist, podem dir que s'hi col·locà ell mateix.»

«La predestinació divina consignà també a sant Josep, perquè la guardés com a fidel custodi, la perla bellíssima de la Santa Verge.»

«Aquest mateix dit omnipotent de l'Etern és el qui empeny amb igual força que suavitat tots els cristians envers Josep, procurador universal del poble cristià en totes les seves necessitats.»

«El sant fuster accepta el lloc humil en què l'ha posat la Providència, i treballa, no per força com a esclau, sinó amb gust i amor, com qui sap que amb el treball es perfecciona l'home.»

«Jesucrist, el qual, volent honrar el treballador, escull per a son Pare, davant del món i de la llei, un senzill fuster.»

«¿Per ventura no podem considerar els esposos de sant Josep amb la Verge Maria com el matrimoni dels nostres pares, en l'ordre sobrenatural i etern? [...] Tots els cristians, en l'ordre espiritual i de la gràcia, podem i devem considerar-nos descendents de Josep i de Maria.»

«La sort de tots els homes, la renovació del món, la salut de les ànimes i la vida eterna estan com en mans d'aquell senzill fuster de Natzaret.»

«Les coses humanes, que avui són i demà desapareixen, no són dignes per si soles d'ocupar el teu cor, que mai no serà més feliç que vivint amb dolça familiaritat amb Jesús, Maria i Josep.»

Eucaristia, misteri de fe

La gran consigna del nostre Pla diocesà de Pastoral 2009-2014 és «Sigueu sants!»

El lema principal d'aquest any

2013, dedicat a l'Eucaristia, és «Sigueu allò que sou: cos de Crist.»

Sí, som cos de Crist perquè som membres de l'Església, de la qual ell és el cap. Ja que «ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és el cap del cos que és l'Església» (Col 1,17-18). I continua l'Esclat: «vosaltres formeu el cos de Crist, i cadascun n'és un membre» (1Co 12,27).

Aquesta realitat tan meravellosa la vivim especialment en la missa. Com diu sant Tomàs d'Aquino, l'acció pròpia de l'Eucaristia és la transformació de l'home en Déu. I afegeix sant Francesc de Sales: «En la santa Eucaristia esdevenim una sola cosa amb Déu, com el menjar amb el cos.» El més gran que podem fer en aquesta vida és participar bé en la missa. Guillem Rovirosa, fundador de l'HOAC, digué una vegada que «en el temps de la persecució del 36, cada matí oíem missa, a les cinc, perquè en sentíem absoluta necessitat. Ens hi jugàvem la vida, però valia la pena.»

Cada vegada ens hem de convèncer més que amb l'Eucaristia «l'Església es posa davant la font de la qual ella mateixa brolla sempre renovada; esdevé el cos de Crist, en el moment en què se'n nodreix. En el sacrifici de Crist hi ha lloc per a tota la nostra vida; tot ho podem unir a l'ofrena de Crist: el nostre treball, els nostres sofriments i les nostres alegries. També nosaltres som transformats: agradem a Déu i som per als homes com pa bo i font de nodriment. Quan combreguem volem transformar-nos en ell, per transformar el món» (*Youcat*, 217).

Misteri de fe

Anar a missa i combregar amb cor pur, amb desitjos de conversió, és sublim. No podem fer cosa millor en la nostra vida. Demana, però, molta fe per part nostra. Aquest Any de la Fe és un bon moment per a revisar-la. Fe és conèixer i creure. Capta la ment i el cor. Aprofundim el significat d'aquestes dues paraules.

«Co-nèixer» és, en certa manera, néixer de nou. «Renéixer», com diu Jesús a Nicodem. «Ningú no pot entrar en el Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit» (Jn 3,5).

I «creure» ho podem relacionar amb el llatí *cor dare*, donar el cor. Per tant, adherir-se a Déu, confiar totalment en ell, especialment quan combreguem.

Signes distintius de la fe? N'hi ha molts:

-És un do de Déu. «Sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5).

-És la força sobrenatural que ens obté la salvació. «Els qui creuran se salvaran» (Mc 16,16).

-És la confiança total que posem en Déu. «Feliç tu que has cregut», diu Isabel a Maria (Lc 2,45).

-És absolutament certa, perquè Jesús n'és el garant. Em diu si puc fer res... «Tot és possible al qui creu» (Mc 9,23).

-La fe esdevé activa en l'amor. «Jesús, veient la fe d'aquella gent, diu al paralític: Fill, et són perdonats els pecats... Aixeca't» (Mc 2,1).

-La fe ens dóna un tast de la joia celestial. «Feliços els qui creuran sense haver vist», diu Jesús a Tomàs (Jn 20,29).

Demanam, abans de cada missa, com el pare del noi posseït d'un esperit maligne: «Crec, però ajudeu-me a tenir més fe» (Mc 9,24).

Recordem sempre que, com diu l'Esperit en el pasatge de 1Jn 5,4: «La victòria que ha vençut el món és la nostra fe.»

La sagrada comunió, explicada per Benet XVI

No es pot «menjar» el Ressuscitat, present en la forma del pa, com un simple tros de pa. Menjar aquest pa és combregar, és entrar en comunió amb la persona del Senyor viu. Aquesta comunió, aquest acte de «menjar», és realment una trobada entre dues persones, és un deixar-se penetrar

per la vida de qui és el Senyor, de qui és el meu Creador i Redemptor. L'objectiu d'aquesta comunió és l'assimilació de la meua vida a la seva, la meua transformació i configuració amb qui és Amor viu. Per això, aquesta comunió implica l'adoració, implica la voluntat de seguir Crist, de seguir a qui ens precedeix.

Crònica de la segona visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerics-Congost (I)

Aquesta segona visita pastoral del bisbe, Mons. Romà Casanova i Casanova, a l'arxiprestat Guillerics-Congost tingué un acte molt simbòlic amb el pelegrinatge diocesà a Roma. En aquest quinquenni ens va acompanyant com a música de fons el lema del Pla Diocesà de Pastoral: «Sigueu sants!». El dia 11

d'octubre del 2009, quan s'iniciava el pla, va ser canonitzat sant Francesc Coll, a qui el senyor bisbe va escollir com a patró de la seva segona visita, perquè el seu exemple de santedat ens guiés com l'estel de Betlem.

El dia 21 d'aquest octubre, la diòcesi rebia una nova gràcia de santedat: Carme Sallés i Barangueras, filla de Vic i batejada a la nostra catedral, era canonitzada per Benet XVI a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Quan, acabada la cerimònia, els prelats saludaren el Papa:

—«*Soy el obispo de Vic*», digué Mons. Romà.

—«*¡Ah!, el de la Santa*», respongué Benet XVI.

—«*En su pontificado ya ha canonizado a dos hijos de mi diócesis.*»

—«*Tierra de santos...*», acabà el Sant Pare.

Diverses vegades he sentit a comentar al bisbe: «No és extraordinari? A la diòcesi tenim set sants canonitzats... i dos en tres anys... I això en els moments del nostre Pla diocesà sobre la santedat. És providencial.»

Viacrucis per a adolescents i joves

Tindrà lloc el Dilluns Sant, dia 25 de març, a Montserrat, destinat a adolescents entre 14 i 18 anys. Hi haurà diverses activitats: acolliment,

viacrucis jove, dinar, gresca, celebració al cambril de la Moreneta. Sortirà un autobús que passarà per Ripoll, la Gleva, Vic, Oristà i Manresa. Inscripcions al c/e joves@bisbatvic.com o al tel. 626 285 055.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

L'Evangeli

Després del cant de l'Al·leluia o una altra aclamació a l'Evangeli arribem al cim de la litúrgia de la Paraula, quan «Crist anuncia avui el seu Evangeli». L'assemblea, dempeus, saluda el Senyor, que arriba i es fa present sota el signe sacramental de la seva Paraula.

La paraula *evangeli* significa «bona notícia» i, pel seu contingut, es refereix al misteri de Déu que es realitza en Crist i obra la salvació del món. En l'Evangeli és el mateix Crist qui parla a la seva Església. Per això l'assemblea litúrgica li dona una

solemnitat major que a altres textos sagrats. No es tracta solament de la Paraula de Déu escrita, sinó de la Paraula de Déu feta carn i actualitzada en aquest sagrament de l'Església. És per això, també, que la seva proclamació va a càrrec d'un ministre ordenat: configurat amb el Crist Cap pel sagrament de l'orde, dona testimoni davant l'assemblea que no són paraules habituals, sinó que, per la seva veu, és Crist vivent qui parla a la seva Església. Es tracta, doncs, de reconèixer Crist mateix com la Bona Nova. En ell s'han acomplert les promeses de l'Esclatada i realitzat tots els dons de Déu al seu poble.

Quaresmal | Pere Oliva, prevere

La Quaresma d'enguany ens ha deparat sorpreses. A punt d'iniciar el camí del desert, una ruta habitual que any rere any ens disposa per a la celebració de la Pasqua, l'actualitat ens demanava l'atenció, sovint sacsejada per notícies inquietants i indignants de color polític i econòmic. Expectatives negatives en economia, la desordenada aparició de corrupcions i de veritats mig dites, susciten un regust agredolç que ens dificulta mirar el futur immediat amb gaire entusiasme.

En aquest marc de sobresalts informatius diaris, la renúncia del papa Benet XVI, malgrat causar tristesa, ens aporta un gruix de densa humanitat per part del servidor dels servents de Déu. Un gest d'humilitat, sincera disposició de la seva vellesa al servei de l'Església en la pregària i el silenci. Trobarem a faltar el seu magisteri profund i essencial, el seu mestratge, la crítica comunicació amb el pensament contemporani i la finor per a detectar amb precisió els mals que, com una boira persistent, amenacen la vida creient europea. Mals que tenen nom i cognoms: relativisme, materialisme, indiferentisme, oblit de la fe i, en el fons, un menyspreu de la dignitat de la persona.

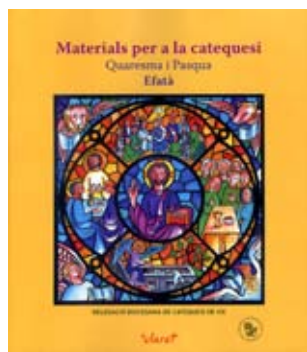
Benet XVI ens convida a esperar de Déu aquell pastor que guï el poble en aquests moments

d'incertesa. A esperar del Senyor aquell servidor que renti els peus de la seva Església i condueixi el poble fidel per camins de vida veritable. Per tant, restem expectants en aquest camí quaresmal. I en aquests moments se'ns demana una pregària per l'Església i per aquell qui ha de servir-la com a successor de Pere i per a la conversió de tots.

El Sant Pare ens convida a «una autèntica i renovada conversió al Senyor, únic Salvador del món. Déu, en el misteri de la seva mort i resurrecció, ha revelat en plenitud l'Amor que salva i crida els homes a la conversió de vida mitjançant la remissió dels pecats. [...] La fe que actua per l'amor es converteix en un nou criteri de pensament i d'acció que canvia tota la vida de l'home» (*Porta fidei*, núm. 6).

Amb aquest nou criteri de pensament i acció, unit a la caritat i a l'esperança, volem contemplar aquests moments eclesials i la situació del nostre món. Hi ha moltes maneres de veure les coses. Tant de bo que, sense menystenir la realitat, siguem capaços —per la força de l'Esperit Sant— de veure-ho i viure-ho tot des d'aquesta nova perspectiva, ben quaresmal, per tal d'abraçar així la victòria lluminosa de la Pasqua.

Llibres | Materials per a la catequesi, Quaresma i Pasqua

L'actual equip de la Delegació de Catequesi va creure oportú de recopilar i organitzar els materials catequètics que havien anat sortint durant els cinquanta números del butlletí *Efatà*. En aquest primer volum s'ofereixen els materials de Quaresma i Pasqua. Aquests recursos han anat sortint en diversos anys; per això que no hi ha una continuïtat lògica entre ells, sinó tot un seguit d'eines que poden ser útils com a complements catequètics. Aquests materials no substitueixen cap catecisme ni volen oferir un itinerari catequètic complet, sinó que constitueixen un suport a les sessions de catequesi o a possibles celebracions.

La portada d'aquesta edició és obra de Mn. Josep Subiranas, prevere del bisbat de Vic, que va cedir aquest i altres dibuixos per al butlletí *Efatà*.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
 Santa Maria 1, 08500 VIC
 Tel. / Fax 93 885 07 09
 Correu electrònic:
 mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
 SOLSONA: Júlia Ayala
 Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
 Tel. 973 48 06 19
 C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
 Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
 IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
 Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60